

Зора

*Вестител на Христовото
присъствие*

Списание Зора

Октомври 2026 г.

Съдържание

ВОДЕЩ МАТЕРИАЛ.....	2
УРОЦИ ОТ ПЪТУВАНЕТО НА ИЗРАИЛ КЪМ ХАНААН.....	2
БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ.....	18
ПОСЛЕДНОТО ПОСЛАНИЕ НА ИСУС НАВИН.....	18
АНГЕЛ ПРЕДУПРЕЖДАВА ИЗРАИЛ.....	22
БОГ ПРИЗОВАВА ГЕДЕОН.....	26
РАЗЧИТАНЕ НА БОЖИЯТА СИЛА.....	29
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ И УЧЕНИЕ	32
СМИРЕНИЕТО ПРЕДИ ЧЕСТТА.....	32

Проследете историята в Библията!

Уроци от пътуването на Израил към Ханаан

***„Понеже обичаше бащите ви, затова избра потомството им след тях и ви изведе пред очите си с великата си сила от Египет; за да изгони от пред вас народи, по-големи и по-силни от вас, за да ви въведе и да ви даде земята им за наследство, както е и днес.“
Второзаконие 4:37,38***

В майското издание на списание „Зора“ от 2026 г. беше публикувана статия, озаглавена „Пътуването на Израил към Червено море“. В нея бяха разгледани различни уроци от преживяванията на израилтяните от момента на освобождаването им от египетското робство до преминаването на Червено море. В тази статия ще разгледаме още уроци от последващото четиридесетгодишно пътуване на израилтяните към Ханаан, земята на обещанието.

Израил, като избран народ на Бога, както и различни аспекти от тяхната култура, традиции и религиозни обреди, служеха като образи и даваха уроци относно бъдещи аспекти от Божия план за спасението и

окончателното помирение на болния от греха и умиращ свят на човечеството. Това важеше особено във връзка с устройството на Скинията, левитското свещеничество, жертвените им приноси и много други подробности, свързани с преживяванията им по време на пътуването към Ханаан. Те бяха замислени от Бога, за да предоставят важни наставления и насоки за посветените последователи на нашия Господ Исус през настоящата Евангелска епоха. 1 Коринтяни 10:11; Римляни 15:4

Пътуването на християнина

Избраният от нас библейски пасаж посочва още един важен аспект от преживяванията на израилтяните, свързани с пътуването им в пустинята и надеждата им да достигнат обещаната земя Ханаан. Пътуванията им служеха да илюстрират трудното и изтощително пътуване, по което са тръгнали посветените хора на нашия Господ, докато търсят обещаното духовно пристанище на почивка. Евреи 4:11

По този начин вниманието ни се насочва към последователите на Исус, които са приели небесното призвание и се стремят към наследство в идващото царство на Христос. Апостол Павел обяснява, че тези посветени вярващи „вървят в новост на живота“ и се стремят към нови, по-високи духовни цели и постижения. Римляни 6:4; Колосяни 3:1-4

Препятствия и изпитания

Вярното Божие дете ще срещне препятствия и изкушения по пътя си към духовния Ханаан. Те ще го предизвикват, ще му се противопоставят и ще се опитват да го обезсърчат в новия му духовен живот и растеж в Христос Исус. Има три основни препятствия, които всяко Божие дете ще трябва да преодолее. Сред тях са слабостите и провалите на падналата плът. Трябва да се вслушваме в наставлението на Исус: „Бдете и се молете, за да не паднете в изкушение; духът наистина е готов, но плътта е слаба.“ (Матей 26:41). От верния християнин се изисква също да преодолее изкушенията и съблазните на този „настоящ зъл свят“ (Галатяни 1:4; Йоан 16:33; 1 Йоан 2:15-17). Накрая, последователите на Христос трябва да се борят срещу хитростите на Сатана, великия противник на Божия народ, „обвинителя на нашите братя, ... който ги обвиняваше пред нашия Бог ден и нощ.“ Ефесяни 6:11; 1 Петрово 5:8,9; Откровение 12:10

Нов ангажимент

Има основни принципи, които призиваните в Христос трябва да спазват, както се вижда от думите на апостол Павел: „Затова ви умолявам, братя, чрез Божиите милости, да принесете телата си в жива жертва, свята, благоугодна на Бога, което е вашето разумно

служение. И не се съобразявайте с този свят, а се преобразувайте чрез обновяването на ума си, за да може да разберете коя е добрата, благоугодната и съвършената Божия воля.“ Римляни 12:1,2

Апостолът е дал и специални указания на последователите на Христос Исус да водят своята лична християнска борба. „Макар че живеем в плътта, не воюваме по плът: защото оръжията на нашата борба не са плътски, а са мощни чрез Бога за събаряне на крепости.“ 2 Коринтяни 10:3,4

На нас ни е дадено скъпоценното Слово на истината на нашия Небесен Отец, което съдържа чудесните учения на Учителя. Затова сме укрепени да водим тази битка, да познаваме Неговата воля за нас по този тесен път на саможертва и да изпълняваме вярно нашия пожизнен ангажимент за пълно посвещение. „Бъди верен до смърт, и Аз ще ти дам венеца на живота.“ Откровение 2:10

Конкретни указания

Като Божия заветен народ, израилтяните получиха указания да построят Скинията за своите религиозни обреди. Бог им даде много ясни указания: „Според всичко, което ти показвам, според образа на скинията и образа на всичките ѝ прибори, така да я направите.“ (Изход 25:9). Нарушенията на Божиите разпоредби и указания се

наказваха, в някои случаи със смърт. Виж Левит 10:1,2.

Подобно на древния израилски народ, като посветени деца на Бога, и ние сме длъжни да следваме указанията на Господа, докато продължаваме пътуването на живота си в Христос Исус до самия му край. След като сме поели ангажимент пред нашия Небесен Отец да бъдем верни на завета си за жертва, не може да има връщане назад, иначе няма да бъдем подготвени за място в обещаната земя Ханаан – небесната фаза на Христовото царство . Сериозността на този ангажимент беше подчертана от Учителя по време на земното Му служение, когато един човек, изразил желание да Го следва, помоли за време, за да се погрижи първо за някои земни дела. „Исус му каза: Никой, който е сложил ръката си на плуга и поглежда назад, не е годен за Божието царство.“ Лука 9:62

Мощни врагове

На израилтяните беше заповядано да изгонят различните мощни народи, които заемаха земята Ханаан. Те трябваше да ги изгонят, за да могат да влязат в земята и да я завземат в съответствие с Божиата воля. Ханаанците нямаха права върху земята, която заемаха. Земята не им принадлежеше, защото Бог беше обещал на Авраам, че земята Ханаан ще бъде дадена на

потомството му. Това става ясно от библейския разказ. „В същия ден Господ сключи завет с Аврам, като каза: На потомството ти давам тази земя, от реката на Египет до голямата река, река Ефрат: кенитите, кенизитите и кадмонитите, хетите, перизитите и рефаимите, аморейците, ханаанците, гиргашитите и евусейците.“
Битие 15:18-21

Тези езически народи бяха паднали в отвратителна бездна от аморалност, груба неправда и идолопоклонство, която вече не можеше да бъде търпена и трябваше да бъдат унищожени. Като врагове на израилтяните беше от съществено значение всички те да бъдат напълно изгонени от земята поради крайното им нарушение на най-основните принципи на праведността и общоприетите норми на поведение.

Народът на ханаанците се занимаваше с едни от най-развратните форми на поведение, и това ни се посочва от Дж. Б. Ротерхам в неговата „Подчертана Библия“. Веднага след превода си на Книгата на Исус Навин той включва специална бележка относно „Унищожаването на ханаанските народи“. В бележката си Ротерхам описва степента на греха, деградацията и разврата, до които беше паднал народът на Ханаан. Той посочва, че тяхното поклонение е било непристойно, развратно и от най-висша

жестокост. Свещените им места са били превърнати в публични домове, а в чест на нечестивите си фалшиви божества жените са се лишавали от целомъдрието си. Освен това, в някои случаи синовете и дъщерите, родени от тези нечестиви ритуали, са били изгаряни в огън като жертви на фалшивите им богове. Второзаконие 12:29-31

Относно завладяването на земята Ханаан от израилтяните отбелязваме следния текст от Писанието: „От тази страна на Йордан, в земята Моав, Мойсей започна да прогласява този закон, като каза: Господ, нашият Бог, ни говори в Хорив, казвайки: Достатъчно дълго сте пребивавали на тази планина; Обърнете се, тръгнете на път и отидете към планината на амореите и към всички места, които са близо до нея – в равнината, по хълмовете, в долината, на юг и край морето, към земята на ханаанците, към Ливан и към голямата река, река Ефрат. Ето, аз ви давам тази земя; влезте и завладейте земята, която Господ се закле на бащите ви — Авраам, Исаак и Яков — да даде на тях и на потомството им след тях.“ Второзаконие 1:5-8

Уроци за духовния Израил

Можем да разглеждаме преживяванията на физическия Израил, тъй като те се отнасят и към посветения живот на духовния Израил – уроци, чрез които се назидаваме и укрепваме в Христос Исус. Всички ние сме

наследили греха в многото му грозни форми и като посветените последователи на Учителя трябва да се ангажираме в християнската борба, за да се освободим от тях. Трябва усърдно да се стремим да напредваме в преодоляването на слабостите на плътта си и да ходим в новост на живота. (Римляни 6:4; Ефесяни 4:22-24). Като част от духовното потомство на Авраам, трябва да научим необходимите уроци, които се отнасят до нашия живот на вяра. Всеки от нас ще бъде изпитан от нашия любящ Небесен Отец, за да се определи степента на напредъка, който сме постигнали.

Като духовни израилтяни ние се считаме за „ново творение“ в Христос Исус. (2 Коринтяни 5:17, Българска библия 1940). Апостол Йоан учеше: „Вижте каква любов ни е дал Отец, че да бъдем наречени Божии синове; затова светът не ни познава, защото не е познал Него. Възлюбени, сега сме Божии синове, но още не е станало явно какво ще бъдем; знаем обаче, че когато се яви, ще бъдем като Него, защото ще Го видим такъв, какъвто е. И всеки, който има тази надежда в Него, се очиства, както и Той е чист.“ 1 Йоан 3:1-3

В борбата на вярата е от съществено значение да подчиним смъртните си тела и да ги приведем в съответствие с чистия ум на Христос. (1 Тимотей 6:12; Римляни 6:12; 1

Коринтяни 9:27). Това означава, че трябва да подчиним всяка мисъл. Апостол Павел обясни: „Това е волята на Бога, а именно вашето осветление.“ (2 Коринтяни 10:5; 1 Солунци 4:3). Осветението е процесът на отделяне в пълно посвещение на Бога с намерението да Му служим възможно най-добре. (1 Солунци 4:3,4). Исус се молеше за Своите последователи: „Освети ги чрез Твоята истина: Твоето слово е истина. ... И заради тях Аз се освещавам, за да бъдат и те осветени чрез истината.“ Йоан 17:17,19

Врагове на правдата

В нашите смъртни плътски тела се крият врагове на правдата и истината, и трябва да помним, че естественият Израил служи като образец за малкото стадо от духовни израилтяни. При завладяването на Ханаан имаше мощни народи , които Израил трябваше да изгони, да унищожи и с които да не сключва завет.

„Когато Господ, твоят Бог, те въведе в земята, в която отиваш да я завладееш, и изгони пред теб много народи: хетейците, гиргашитите, аморейците, ханаанците, перизитите, хивитите и евусейците – седем народи, по-големи и по-силни от теб; и когато Господ, вашият Бог, ги предаде пред вас, ще ги поразите и напълно ще ги унищожите; няма да сключвате завет с тях, нито ще им показвате милост.“ Второзаконие 7:1,2

В този пасаж се споменават седем народи, като числото седем символизира пълнота. Тези народи и земята, която са заемали, може би съответстват на враговете на Новото творение, духовния Израил. Всички, които принадлежат към това малко стадо от Божия народ, трябва да се сражават с тези страхотни врагове на правдата. (Лука 12:32). Нашата християнска война и нашите битки като християни ще включват изгонването им, за да можем да влезем и да завладеем духовната земя на обещанието – славното царство на Христос.

На израилтяните бяха дадени и допълнителни указания относно враговете им. „Нито да сключвате бракове с тях; дъщеря си да не давате на сина му, нито дъщеря му да вземате за сина си. Защото те ще отклонят сина ти от това да Ме следва, за да служат на други богове; така гневът на Господа ще се възпламени срещу вас и ще ви погуби внезапно. Но ето как ще постъпите с тях: ще разрушите олтарите им, ще съборите idolите им, ще изсечете светилищата им и ще изгорите изваяните им образи с огън. Защото вие сте свят народ за Господа, вашия Бог; Господ, вашият Бог, ви е избрал да бъдете особен народ за Него, над всички народи, които са на лицето на земята. Господ не ви възлюби, нито ви избра, защото бяхте по-многобройни от всеки друг

народ; защото вие бяхте най-малобройните от всички народи.“ Второзаконие 7:3-7

Склонностите на падналата плът

Предполага се, че различните ханаански народи, които трябваше да бъдат изгонени, може да символизират различни склонности на нашата паднала плът, които трябва да бъдат преодолени и изкоренени. Например, името „аморейци“ има значението на публичност и известност. Следователно аморейците, които живееха в планините и на високите места, може да символизират качествата на самоувереност или на възгордяване. „Гордостта предшества падането, а високомерието — падането. По-добре е да бъдеш смирен с ниските, отколкото да делиш плячката с горделивите.“ (Притчи 16:18,19). Духовната гордост е един от най-големите врагове, които трябва да бъдат покорени от посветеното Божие дете.

Онези в Ханаан, които живееха в ниските части на земята, могат да символизират ревнив нрав или такъв, който лесно се поддава на завист. „Постави ме като печат върху сърцето си, като печат върху ръката си; защото любовта е силна като смъртта; ревността е жестока като гроба; въглените ѝ са въглени от огън, които имат най-силен пламък.“ Песен на песните на Соломон 8:6

Обитателите на най-добрите и най-равните земи биха могли да символизируют онези, които вярват, че могат да постигнат духовен успех, без да обръщат особено внимание на падналите склонности на плътта. В това отношение се крие голяма опасност, тъй като има много слабости на падналата плътска природа, срещу които трябва да се борим. Някои от тях включват горчивина, гняв, ярост, злословие и злоба (Ефесяни 4:31). Отчаянието е друга слабост, която трябва постоянно да се държи под контрол. Нека не се отклоняваме от Господа и от нашия живот на саможертва, като се обезсърчаваме лесно. Петър каза: „И всяка грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас.“ 1 Петрово 5:7

Разследване на земята

От лагера на Израил в Паран Мойсей изпрати разузнавачи да проучат земята Ханаан. Това беше позволено от Бога по молба на израилтяните. (Второзаконие 1:22,23). Разведчиците обиколиха цялата земя. При завръщането си всички се съгласиха, че тя наистина е земя, където тече мляко и мед. (Числа 13:21-27). Десет от разведчиците обаче дадоха невярно докладване, което всели страх в сърцата на израилтяните. Само Исус Навин и Халев насърчиха народа да влезе в земята, да победи враговете си и да я завладее.

„Халев успокои народа пред Мойсей и каза: Нека веднага се изкачим и я завладеем, защото сме напълно способни да я победим. Но мъжете, които бяха отишли с него, казаха: „Не можем да се изправим срещу този народ, защото те са по-силни от нас.“ И донесоха лош доклад за земята, която бяха съгледали, пред израилтяните, като казаха: „Земята, през която минахме, за да я съгледаме, е земя, която поглъща жителите си; и всички хора, които видяхме в нея, са мъже с голям ръст. И там видяхме исполините, синовете на Енак, които произлизат от великаните; и в нашите очи бяхме като скакалци, и така бяхме и в техните очи.“ стихове 30–33

Исус Навин и Халев донесоха обнадеждаващ доклад, но шпионите, които бяха пътували с тях, нямаха вяра в чудесното Божие провидение и бяха обзети от духа на страха. Халев каза: „Нека веднага се изкачим и го завладеем.“ И ние, като духовни израилтяни, с Божията помощ можем да победим гигантите на страха и обезсърчаването в живота си и да споделим с нашия благословен Господ в Неговото царство, когато стигнем до небесния Ханаан. Павел пише: „Всичко мога чрез Христа, Който ме укрепява.“ Филипияни 4:13

Бог се погрижи

По време на цялото си пътуване към обещаната земя Бог се грижеше за Своя

народ Израил по най-забележителен начин. „Господ вървеше пред тях денем в облачен стълб, за да им показва пътя, а нощем в огнен стълб, за да им осветява пътя; така вървяха денем и нощем: Той не отнемаше облачния стълб денем, нито огнения стълб нощем от пред народа.“ (Изход 13:21,22). Едва когато най-накрая преминаха река Йордан и влязоха в Ханаан, това явление престана.

Такова видимо доказателство за Божиата особена грижа за народа Му би трябвало да бъде голяма подкрепа за вярата на израилтяните. Като духовни израилтяни и ние трябва да признаем и с благодарност да отбележим как Бог ни е водил. Понякога Той ограничава жегата на скърбите и гоненията, а друг път ни просветлява и освежава в тъмните периоди на живота. Псалтир 32:8; Исая 41:8-10; 43:2

От библейския разказ научаваме, че Божието провидение е било с Израил, когато те се изправиха в битка срещу Амалик. Мойсей стоеше на хълм, откъдето се виждаше мястото на битката, с „Божия жезъл“ в ръката си. „И когато Мойсей вдигаше ръката си, Израил надделяваше; а когато спускаше ръката си, Амалик надделяваше.“ Изход 17:8-11

Тогава Бог показва Своята мощна ръка, както четем: „Но ръцете на Мойсей тежаха; и взеха

камък, и го сложиха под него, и той седна върху него; и Аарон и Хур поддържаха ръцете му, единият от едната страна, а другият – от другата; и ръцете му останаха неподвижни до залез слънце. А Исус разби Амалик и народа му с острието на меч.“ (стихове 12, 13). Поддържането на ръцете на Мойсей от Аарон и Хур подсказва привилегиите, които всеки от последователите на Господа има да утешава, назидава и насърчава един друг, докато върви по тесния път. 1 Солунци 5:11; Евреи 10:24

Примери за нас

Апостол Павел изброява още няколко примера за Божията всеобхватна грижа за израилтяните. „Не искам да не знаете, братя, че всичките ни бащи бяха под облака и всички преминаха през морето, и всички бяха кръстени в Мойсей в облака и в морето; и всички ядоха една и съща духовна храна, и всички пиха една и съща духовна напитка, защото пиеха от духовната скала, която ги следваше, ... но Бог не се зарадва на повечето от тях, защото бяха разпръснати в пустинята, и тези неща станаха образи за нас, за да не желаем страстно зли неща, както и те желаеха.“ 1 Коринтяни 10:1-6, Буквалният превод на Янг

Като духовни израилтяни трябва да се борим срещу „злите неща“, докато стигнем до края

на пътя си. Обаче само чрез силата на нашия Господ можем да изгоним враговете, които се стремят да ни унищожат. Нашите врагове са по-силни от нас и трябва да разчитаме на мощната ръка на Бога да ни помогне. Павел пише: „И накрая, братя мои, укрепвайте се в Господа и в силата на Неговата мощ.“ Ефесяни 6:10

През цялата ни борба с плътта, света и Противника трябва да се уповаваме на Господа, Който е обещал да бъде с нас. Трябва да проявяваме Неговата сила и слава във всичките ни християнски битки. Затова при всяка победа, която може да бъде спечелена, трябва да почитаме Небесния Отец и да признаваме, че именно чрез Неговата сила, Неговото Слово и Неговия Свят Дух можем да победим и да завладеем отдавна обещаната духовна Ханаан. „Благодарение на Бога, Който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос.“ 1 Коринтяни 15:57

Нека винаги да помним тези мисли, докато пътуваме към небесния си дом: „Аз съм Господ, вашият Бог, Който ви изведох от египетската земя, за да ви дам Ханаанската земя и да бъда вашият Бог.“ Левит 25:38

Последното послание на Исус Навин

Ключов стих: „И народът каза на Исус:
На Господа, нашия Бог, ще служим и на
гласа Му ще се подчиняваме.“
Исус Навин 24:24

Избрани стихове:
Исус Навин 24:19-28

Исус Навин бил с Мойсей в продължение на четиридесет години. Първо, той служил като водач на група израилтяни, които се сражаваха срещу Амалик и неговата армия. По-късно, когато Бог даде Закона на Мойсей на планината Синай, Исус Навин отиде с него на планината. (Изход 17:9-14; 24:12,13). Исус Навин беше и един от дванадесетте мъже, които Мойсей беше избрал да разузнаят обещаната земя в продължение на четиридесет дни и след това да докладват. (Числа 13:1-20). Той, заедно с Халев, бяха единствените разузнавачи, които донесоха добър доклад. Това доведе до това, че те бяха единствените двама възрастни мъже, които бяха участвали в Изхода на израилтянския народ от египетското робство и на които беше

позволено да влязат в обещаната земя.
Числа 26:64,65

Преди Израил да влезе в земята, която Бог им беше обещал, Господ нареди на Мойсей преди смъртта му, че Исус Навин ще стане водач на Израил (Числа 27:18–23). По-късно Господ каза на Исус Навин: „Бъди силен и смел; не се страхувай и не се плаши, защото Господ, твоят Бог, е с теб, където и да отидеш.“ Исус Навин 1:1–9

Когато Мойсей умрял, Исус Навин бил на 83 години и станал водач на Израил за следващите 27 години. Той повел народа през река Йордан в обещаната земя, ръководел разпределянето на земята между израилските племена и управлявал народа. През цялото това време Исус Навин вярващо се подчинявал на Божиите закони, давайки полезен пример и оказвайки благотворно влияние върху народа.

Когато Исус Навин наближил края на живота си, той събра всички водачи на израилските племена в Сихем. Там той разказал, започвайки от времето на Авраам до техните дни, всичко, което Богът на Израил беше сторил за тях. Исус Навин 24:1-13

След това Исус Навин ги увещавал: „Сега, прочее, бойте се от Господа и Му служете с искреност и истина: ... изберете си днес на кого ще служите.“ След това той добавя това

заслужаващо внимание изявление: „А що се отнася до мен и дома ми, ние ще служим на Господа.“ (стихове 14, 15). Тук Исус Навин помолил израилтяните да решат дали ще бъдат верни на Йехова. Дори и днес всички, които искрено търсят Господа, трябва да вземат пълно, категорично и лично решение относно това какъв да бъде пътят им в живота – дали ще продължат да служат на себе си, или дали ще се посветят изцяло на служенето на Небесния Отец.

Израилтяните обещаха, че ще служат на Господа и ще Му се подчиняват. Исус „склучи завет с народа онзи ден и им постави закон и наредба в Сихем“. Той записа думите, които те обещаха да спазват, в „книгата на Божия закон, и взе голям камък, и го постави там под един дъб“. Дъбът е известен с невероятно дългия си живот. Затова поставянето на големия камък под дъба означаваше, че той ще бъде трайно напомняне за обещанието им да служат и да се подчиняват на Бога. Исус Навин обясни, че този камък ще бъде свидетел за тях, за да не се отрекат от Бога. стихове 24–27; Второзаконие 31:26

Подобно на израилтяните, и ние трябва ежедневно да държим на преден план в сърцето и ума си завета си с Бога и обещанието, което сме дали да Му посветим всичко. Нека се стремим всеки ден да Му

служим вярно с цялото си сърце, душа и ум.
Матей 22:37–40

Ангел предупреждава Израил

***Ключов стих: „Да не сключвате съюз с жителите на тази земя; да съборите олтарите им; но вие не послушахте гласа Ми: защо сте сторили това?“
Съдии 2:2***

***Избрани стихове:
Съдии 2:1-15***

След смъртта на Исус Навин израилтяните попитаха Господа: „Кой ще отиде пръв за нас срещу ханаанците, за да воюва срещу тях?“ Той отговори, че племето Юда трябва да бъде първото от племената, което ще отиде. Съдии 1:1-4,19

Многократно Господ беше казвал на израилтяните относно онези, които обитаваха земята Ханаан: „Да не сключвате завет с тях, нито с боговете им. Те да не живеят във вашата земя, за да не ви накарат да съгрешите против Мен; защото, ако служите на боговете им, това непременно ще ви бъде примка.“ (Изход 23:20-33; 34:12-16). Въпреки това израилтяните не се подчиниха на Бога и не „изгониха“ враговете от земята. Съдии 1:21-36

Господ попита израилтяните защо не са Му се подчинили в това отношение. След това Той каза, че поради тяхното неподчинение враговете , укрепили се в обещаната земя, ще бъдат „тръни“ в страните на Израил и „боговете им ще бъдат примка“ за тях. Съдии 2:1-3

Апостол Павел обяснява, че всички тези събития, които са се случили на физическия Израил, илюстрират важни уроци за християнина. Той пише: „Техните преживявания ни служат за пример, за да не насочим сърцата си към злото, както направиха те.“ Той също така ни предупреждава: „Престанете да бъдете идолопоклонници, както бяха някои от тях. ... Нека престанем да изпитваме Господа, както правеха някои от тях. ... Трябва да престанете да се оплаквате, както правеха някои от тях.“ След това Павел добавя, че тези неща „са записани като предупреждение за нас. ... Затова всеки, който мисли, че стои твърдо, нека внимава да не падне.“ 1 Коринтяни 10:1-12

Преживяванията на физическия Израил съответстват на преживяванията на онези, които вземат лично решение да посветят и отдадат всичко от себе си, за да служат на нашия любящ Небесен Отец, дори до смърт. (Римляни 12:1,2). Преминаването на Израил през река Йордан и влизането му в

обещаната земя съответстват на момента, в който християнинът прави посвещение на Господа и започва нов живот. 2 Коринтяни 5:17

Както на израилтяните беше заповядано напълно да изгонят идолопоклонническите народи, които живееха в Ханаан, така и наш дълг е ежедневно да се стремим да изгоним нашите егоистични надежди, амбиции, слабости и съпротиви срещу Господа и Неговата праведност. Колкото по-пълно извършваме това дело на освещение, толкова по-голямо ще бъде развитието на нашия характер, който ще бъде угоден на Господа – пълен с вяра, послушание, радост и мир.

На израилтяните също беше заповядано да не се покланят на лъжебоговете на идолопоклонническите народи (Изход 20:3, 5). Последователите на Господа през настоящата Евангелска епоха също са предупредени: „Пазете се от идолите“ (1 Йоан 5:21). Идолопоклонството е прекомерното или неоправданото уважение, почит, благоговение или преданост, отдавана на някой човек, система или предмет – освен Господа. Идол може да бъде например нашето семейство, професията ни, постиженията ни, притежанията ни или самите ние.

Нека се пазим от всички идоли и да приложим към сърцето и ума си думите на Мойсей: „Господ, твоят Бог, те изпитва, за да разбере дали обичаш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа.“
Второзаконие 13:3

Бог призовава Геден

***Ключов стих: „Ангелът на Господа му се яви и му рече: Господ е с теб, силен и храбър мъж.“
Съдии 6:12***

***Избрани стихове:
Съдии 6:1-24***

Израилтяните бяха предадени в ръцете на мадиамците за седем години, защото бяха извършили зло пред очите на Господа. Народът беше силно обеднял, защото всяка година мадиамците унищожаваша реколтата им и отнемаха животните им. Израилтяните се скриха в пещери и дупки и накрая извикаха към Господа за помощ. Съдии 6:1-7

Геден, израилтянин от племето Манасия, вършеше пшеница в лозова преса, за да я скрие от мадиамците, когато се яви ангел и каза: „Господ е с теб, силен и храбър мъж.“ Геден отговори: „Ако Господ е с нас, защо тогава всичко това ни се случва? ... Господ ни е изоставил и ни е предал в ръцете на мадиамците.“ (стихове 11–13). Не Бог ги беше изоставил, а израилтяните бяха тези, които бяха станали неверни на Божиите указания.

Господ, чрез ангела, погледна Гедеон и отговори: „Върви с тази своя решителност и избави Израил от господството на мадиамците.“ Гедеон смирено отговори: „Как ще избавя Израил? Виж – моето семейство е най-слабото в Манасия, а аз съм най-младият в дома на баща ми.“ Господ отговори: „Аз ще бъда с теб и ти ще победиш мадиамците – всеки един от тях!“ стихове 14–16

Тогава Гедеон помоли за знак, който да покаже дали наистина Господ му е казал тези неща. Той приготви едно козле, заедно с безквасен хляб и бульон, и ги занесе на ангела. Ангелът нареди на Гедеон да сложи месото и безквасния хляб върху камък и да излее бульона. Ангелът взе края на жезъла си и докосна месото и безквасните питки. От скалата излезе огън, който изгори месото и безквасните питки, и ангелът си тръгна. Гедеон възкликна: „О, Господи Боже! Защото видях ангела на Господа лице в лице.“ стихове 17–22

Гедеон беше призван и избран от Бога заради смирението си и искрената си преданост в желанието си да угоди на Господа. Наистина, както Господ по-късно каза на пророк Самуил: „Господ не гледа както гледа човекът; защото човекът гледа на външния вид, а Господ гледа на сърцето.“ 1 Царе 16:7

Какъв окуражителен божествен принцип, който трябва постоянно да имаме предвид! Той ще ни помогне да се отървем от всякакво съмнение дали Бог ни е призовал към небесното призвание и е приел нашето посвещение. Също така впоследствие ще ни окуражи, ако някога се почувстваме учудени от мисълта, че Господ ще приеме нашите ограничени, несъвършени способности и усилия; и че ако Му останем верни до смърт, Той ще ни възкреси като божествени, духовни същества. Откровение 2:10

Апостол Павел ни предупреждава: „Обърнете внимание, братя, на Божието призвание към вас. Не са призвани много от онези, които са мъдри с чисто човешка мъдрост, не са призвани много от онези, които заемат високи постове и имат влияние, нито много от онези, които са от благородно потекло. Но Бог е избрал онова, което светът счита за глупаво, ...[и] онова, което светът счита за лишено от влияние, ... и онова, което светът счита за ниско, ... за да не може никой смъртен човек да се хвали пред Бога.“
1 Коринтяни 1:26-29

Библейски уроци

Урок за 25 октомври

Разчитане на Божиата сила

Ключов стих: „Станете, защото
Господ предаде в ръцете ви
войнството на Мадиам.“
Съдии 7:15

Избрани стихове:
Съдии 7:1-22

Нашествена войска от около 135 000 мадиамци беше разположена в долината Езраел. Духът на Господа дойде върху Гедеон, който след това изпрати пратеници до четири различни израилски племена, като ги помоли да се съберат при него. Съдии 6:33-35

След като при Гедеон се събраха 32 000 мъже, Господ му каза: „Народът, който е с теб, е прекалено много, ... за да не се похвали Израил пред Мен, като каже: „Моята собствена ръка ме спаси.“ (Съдии 7:1,2). Бог нареди на Гедеон да обяви пред групата мъже, че онези, които се страхуват от предстоящия конфликт, са свободни да се върнат по домовете си. Това беше изпитание на вярата. От събралите се мъже 22 000 се уплашиха и си тръгнаха по домовете си, а 10 000 останаха. стихове 2,3

Тогава Бог каза на Гедеон: „Народът все още е твърде много; заведи ги до водата, и там ще ги изпитам за теб.“ Гедеон заведе останалите 10 000 мъже до водата. Тогава Господ каза: „Всеки, който лочи водата с езика си, както лочи кучето, него ще отделиш настрана; същото важи и за всеки, който коленичи, за да пие.“ Онези, които се навеждаха на колене, за да пият, нямаше да забележат евентуалните опасности около тях и щяха да бъдат сметени за неподходящи за служба. Само 300 мъже не направиха това, а вместо това се наведоха към водата, „докосвайки устата си с ръце“, за да пият, демонстрирайки бдителността и вниманието, необходими за изпълнението на предстоящата задача. Бог каза на Гедеон, че ще предаде мадиамците в ръцете им само с тези 300 мъже (стихове 4–7). Така се проявиха мъдростта и силата на Господа по такъв начин, че никой да не се съмнява, че именно Бог е избавил Израил.

Начинът, по който израилската армия беше сведена до 300 души, съдържа важни уроци за последователите на Господа. Призиванието на Гедеон към служба може да се оприличи на небесното призвание, което е предложено на последователите на Господа от Петдесетница насам (Римляни 12:1, 2). 22 000-те мъже, които от страх си тръгнаха, за да се върнат у дома, биха могли да символизират онези, които през

настоящата Евангелска епоха преценяват цената на жертвата и не са готови да отдадат живота си в пълно посвещение на Бога.

Второто изпитание беше начинът, по който останалите 10 000 мъже пиха водата. Водата е символ на Божието Слово, което се намира в Библията. (Йоан 4:14; 7:37,38; Ефесяни 5:26). В този втори тест могат да бъдат илюстрирани две групи от Божия народ. Мнозина са били нетърпеливи да пият от водата на Истината. Повечето обаче не са бдителни и „се навеждат“, пиейки само за себе си. Други, малцина, са бдителни към целожизнената работа по преобразуване на своите желания и поведение към светите неща и търсят възможности да служат на Господа. Това са онези, които не само отговарят на небесното призвание и пият от водата на Истината, но и се оказват „повече от победители“ и са „онези, които следват Агнето, където и да отиде“. Евреи 3:1; Римляни 8:35-39; Откровение 14:1-4

Да оставим светлината си да блести неизбежно ще ни струва нещо. Въпреки това трябва да вървим напред „с пълна увереност във вярата“, като помним, че „не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Моя Дух, казва Господ на Силите“. Евреи 10:19-22; Захария 4:6

Смирението преди честта

„Страхът от Господа е възпитание в мъдрост; и смирението предшества славата.“

Притчи 15:33

Благодатта на смирението е важен белег на посветеното Божие дете. Исус учеше учениците Си: „Ако не се обърнете и не станете като малки деца, няма да влезете в небесното царство. И така, всеки, който се смири като това малко дете, той е най-голям в небесното царство.“ Матей 18:3,4

Мъдростта отгоре

Този мъдър съвет намира отзвук и в думите на апостол Петър. Той пише: „Пасете Божието стадо, което е сред вас, като го надзиравате не от принуда, а доброволно; не за мръсна печалба, а с готовност; не като господари над Божието наследство, а като пример за стадото. И когато се яви Върховният Пастир, ще получите венец на слава, който не увяхва. По същия начин, вие, по-младите, подчинявайте се на по-старите. Да, всички вие се подчинявайте един на друг и се облечете в смирение; защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат. Затова смирете се под

мощната ръка на Бога, за да ви възвиси Той в подходящото време.“ 1 Петрово 5:2-6

Апостол Павел също каза: „Нищо да не се върши от съперничество или суета; но с смирение всеки да счита другите за по-добри от себе си. Не гледайте всеки на своите неща, но всеки и на нещата на другите. Нека бъде във вас същото съзнание, което беше и в Христос Исус.“ (Филипяни 2:3-5). Така нашият Господ Исус, както и апостолите Петър и Павел, са изразили наставлението в цитирания от нас пасаж от Писанието, че „преди славата идва смирението“.

Този урок беше изложен от Исус и в една притча. „Когато някой те покани на сватба, не сядай на най-почетното място; за да не би да е поканен на него човек, по-почетен от теб; и този, който е поканил и теб, и него, да дойде и да ти каже: «Отстъпи място на този човек»; и ти, засрамен, да започнеш да заемаш най-ниското място. Но когато си поканен, иди и седни на най-ниското място; за да може, когато дойде този, който те е поканил, да ти каже: „Приятелю, седни по-нагоре“; тогава ще получиш почит пред онези, които седят на трапезата с теб. Защото всеки, който се възвисява, ще бъде унижен; а който се смирява, ще бъде възвишен.“ Лука 14:8-11

Гордостта на Сатана

Това отношение на смирение е в пряк контраст с амбициите на Луцифер. В тази връзка пророк Исая от пише: „Как си паднал от небето, о, Луцифере, сине на утрото! Как си повален на земята, ти, който отслабваше народите! Защото си казал в сърцето си: „Ще се възкача на небето, ще възвися престола си над звездите на Бога; ще седна и на хълма на събранието, в краищата на севера; ще се възкача над височините на облаците; ще бъда като Всевишния.“ Исая 14:12-14

В съответствие с божествените принципи ще дойде времето, когато Луцифер, който се опита да се възвеличи, ще бъде завинаги унижен в съзнанието на всички разумни Божии създания и накрая ще бъде унищожен. „Но ти ще бъдеш свален в ада [на иврит: „шеол“, гроб, смърт], в дълбините на бездната. Онези, които те видят, ще те разгледат внимателно и ще се замислят, като кажат: „Това ли е човекът, който разтърси земята, който разклати царствата; който превърна света в пустиня и унищожи градовете му; който не отвори дома на пленниците си?“ стихове 15–18

Противоположни нагласи

Исус даде силен урок по смирение, като противопостави нагласите на фарисея и митаря. „Той разказа тази притча на някои,

които се смятаха за праведни и презираха другите: Двама мъже отидоха в храма да се молят; единият беше фарисей, а другият – митар. Фарисеят застана и се молеше така на себе си: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите хора – изнудвачи, неправоверни, прелюбодейци, нито дори като този митар. Поста два пъти седмично, давам десетък от всичко, което притежавам. А митарът, стоящ отдалеч, не смееше дори да погледне към небето, а удряше гърдите си и казваше: „Боже, помилуй ме, грешника.“ Казвам ви: този човек си тръгна оправдан за дома си, а не онзи; защото всеки, който се възвисява, ще бъде унижен; а който се смирява, ще бъде възвишен.“ Лука 18:9-14

Фарисеите бяха религиозните водачи в Израил, докато митарите се считаха за хора, които не се ползват с Божията благосклонност. Мнозина от тях събираха данъци за римското правителство, а за израилтяните това ги правеше да изглеждат като предатели на Божия народ.

Притчата казва, че фарисеят „застана и се молеше така на себе си“. Вместо смирено да се обърне към Бога, той се уверяваше в собствената си праведност и превъзходство над митаря, който също беше отишъл в храма да се моли. Винаги е имало много молитви от този вид, но можем да бъдем сигурни, че нашият любящ Небесен Отец не

обръща особено внимание на такива молитви.

Митарят имаше правилното отношение – това на смирение пред Бога. Той стоеше „отдалеч“ и „не смееше дори да погледне към небето, а удряше гърдите си, като казваше: Боже , помилуй ме, грешника.“ Този човек знаеше, че е грешник и затова вярваше, че е недостоеен да получи Божието благословение. Той осъзнаваше, че единствената основа, на която можеше да бъде благословен от Бога, беше да му бъде проявена милост. Този митар имаше характера, към когото се обръщаше служението на Йоан Кръстител, проповедник на покаянието. (Матей 3:1,2). Когато му беше посочен пътят, той се покая. В притчата Исус каза: „Казвам ви: този човек си тръгна за дома си оправдан, а не онзи; защото всеки, който се възвисява, ще бъде унижен; а който се смирява, ще бъде възвишен.“

Думата „оправдан“, както е използвана в този пасаж и по отношение на митаря, няма същото значение, което описва оправданието в живота на посветените последователи на нашия Господ Исус през настоящата Евангелска епоха. Този вид оправдание е възможно само чрез заслугата на пролятата кръв на Христос. Въпреки това урокът за нас, както ни учи тази притча, е, че

смирено и покаяно отношение на митаря е било угодно на Бога.

Богът на Вселената

Говори се, че великият Бог на вселената е смирен. Псалмистът пише: „Господ е високо над всички народи, и славата Му е над небесата. Кой е подобен на Господа, нашия Бог, Който обитава във висините, Който се смирява, за да погледне нещата, които са на небето и на земята! Той издига бедния от праха и издига нуждаещия се от купата с тор; за да го постави сред князете, дори сред князете на народа Си.“ Псалтир 113:4-8

Нашият любящ Небесен Отец, символично казано, погледна надолу към земята, видя нашата нужда и беше готов да помогне на Своето човешко творение. Когато нашите първи родители, Адам и Ева, не се подчиниха на божествения закон и бяха осъдени на смърт, Бог би могъл да се отвърне от тях и от децата им завинаги. Въпреки това Той се смири, като им предостави възможност да получат още един шанс за живот при по-благоприятни обстоятелства и с много по-голям опит. Именно Божията изобилна любов и милост ни дадоха Спасител – нашия Господ Исус. Павел пише: „Бог доказва Своята любов към нас в това, че, докато още бяхме грешници, Христос умря за нас.“ Римляни 5:8

Апостол Йоан също свидетелства за великата Божия любов, с която Той ни даде Своя Син като Изкупител на човечеството. „Бог е любов. В това се прояви Божията любов към нас, че Бог изпрати Своя Единороден Син в света, за да живеем чрез Него. В това се състои любовта: не че ние възлюбихме Бога, а че Той ни възлюби и изпрати Своя Син да бъде умилоствение [гръцки: изкупление] за нашите грехове.“ „Той е умилоствение за нашите грехове; и не само за нашите, но и за греховете на целия свят.“ 1 Йоан 4:8-10; 2:2

Нашето сърдечно отношение

Нагласата на християнина към Бога трябва да бъде на смирение. Трябва смирено да приемаме преживяванията, които мъдростта на нашия Небесен Отец счете за най-добро да ни даде, за да станем достойни да имаме дял в небесното царство на Христос. (2 Коринтяни 3:5,6). Това съображение трябва да ни накара да осъзнаем, че трябва да развием правилно сърдечно отношение като Божии хора. Нашият Господ иска да бъдем смирени един към друг и да научим необходимите уроци, които Той ни предоставя за нашия растеж като последователи по стъпките на Учителя.

Апостол Павел пише: „А Бог е поставил всеки един от членовете в тялото, както му е било угодно.“ (1 Коринтяни 12:18). Това важи по

отношение на „Христа“ и важи също така за всеки един от посветените хора на Господа. Трябва с радост да приемаме назначенията на Господа за църквата. Разбира се, всички ние се радваме на Исус като наш Глава и Учител и признаваме и почитаме дванадесетте апостоли, които бяха избрани да ни помагат в нашия път в новостта на живота. С благодарност и хвала признаваме многото богати благословения, които сме получили чрез всички назначения на нашия Небесен Отец и Неговия Син.

Какво изисква Господ

Пророк Михей е написал: „Той ти е показал, човече, какво е добро; и какво изисква Господ от теб, освен да вършиш правосъдие, да обичаш милостта и да ходиш смирено пред твоя Бог?“ (Михей 6:8). Да ходим смирено пред Бога означава да слушаме внимателно Неговото Слово и, с отворено съзнание и сърце, да се подчиняваме на всяка Негова заповед, доколкото ни е по силите. В Исус имаме свършения пример за това какво означава да ходим смирено пред Бога. Той беше готов и желаше да умре като Изкупител на света. Въпреки това Той умишлено избягваше онези, които се опитваха да отнемат живота Му, докато не разбра, че е дошло времето, определено от Небесния Му Отец, за да се изпълни жертвата Му чрез смъртта. Йоан 7:30; 16:32

По време на Своео земно служение Исус с смирение признаваше, че има някои неща, които не знае. Едно от тях се отнасяше до времето на Второто Му пришествие. Той с радост признаваше, че това е информация, която по онова време притежаваше само Небесният Му Отец. Четем: „Истина ви казвам: това поколение няма да премине, докато не се сбъднат всички тези неща. Небето и земята ще преминат, но думите Ми няма да преминат. Но за оня ден и час никой не знае, нито ангелите на небесата, нито Синът, а само Отец.“ Матей 24:34-36

Смирението на Исус се проявяваше и в готовността Му да оказва малки услуги. Той беше също толкова ревностен в проповядването на посланието на самарянката при кладенеца, колкото и в проповядването пред множеството край Галилейското езеро. Колко подходящо е да приемем поканата на Исус: „Елате при Мен, всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви дам почивка. Вземете моето иго върху себе си и научете се от Мен; защото Аз съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой за душите си. Защото моето иго е благо, а моето бreme е леко.“ Матей 11:28-30

Следователно трябва да се учим от Исус с цел да станем като Него. Исус свободно призна, че сам по себе си не можеше да

направи нищо; и че само защото Отец действаше в Него и чрез Него, Той беше способен да извърши делата, за които беше изпратен в света. (Йоан 5:19, 30). Трябва да осъзнаем, че същото важи и за нас. Макар да нямаме същите забележителни дела за вършене, осъзнаваме, че дори малките неща, които ни са възложени, биха били невъзможни за изпълнение, освен ако Небесният Отец не ни благослови с мъдростта и силата Си.

Когато свидетелстваше за собствените си преживявания, възрастният апостол Павел ни остави тези мъдри думи: „Научих се, в каквото и състояние да съм, да се задоволявам с това. Зная как да бъда в унижение, и зная как да бъда в изобилие; навсякъде и във всичко съм научен както да бъда сит, така и да бъда гладен, както да бъда в изобилие, така и да страдам от нужда. Всичко мога чрез Христа, Който ме укрепява.“ (Филипяни 4:11–13). Такова трябва да бъде отношението на всеки смирен християнин. Понякога сме в унижение. Понякога живеем в изобилие. По всяко време и във всички преживявания обаче само чрез силата, която се намира в Христос, можем да изпълним „добрата, благоугодна и съвършена воля на Бога“. Римляни 12:2

Той не отвърна с хули

Исус беше пример за смирение и в отношенията си с враговете Си. Петър пише: „Защото за това бяхте призовани: тъй като и Христос пострада за нас, като ни остави пример, за да следвате стъпките Му: Който не съгреши, нито се намери лукавство в устата Му; Който, когато Го хулеха, не отвръщаше с хули; когато страдаше, не заплашваше, а се предаде на Този, Който съди праведно: Който сам понесе нашите грехове в Своето тяло на дървото, за да умрем за греховете и да живеем за правдата; чрез чиито рани бяхте изцелени. Защото бяхте като заблудени овце, но сега сте се върнали при Пастира и Епископа на душите ви.“ 1 Петрово 2:21-25

Естествената склонност на падналата човешка природа е да отвърне на удара, когато бъде атакувана, макар и само с опит да се оправдае. Исус обаче не постъпи така, и ние трябва да бъдем като Него, смирено подчинявайки се на всякакви клевети, които могат да ни бъдат отправени.

Припомняме си тези думи на Учителя: „Обичайте враговете си, благославяйте онези, които ви проклинат, правете добро на онези, които ви мразят, и се молете за онези, които ви оскърбяват и ви гонят; за да бъдете синове на вашия Отец, Който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява

над злите и над добрите, и изпраща дъжд върху праведните и върху неправедните. ... Бъдете, прочее, съвършени [гръцки: пълни], както е съвършен вашият Отец, Който е на небесата.“ (Матей 5:44–48). Това е тежко изпитание за смирение; но с Божията благодат Неговият народ може да излезе победител.

Нека помним, че нашето възвисяване няма да се прояви от тази страна на завесата, а от другата страна и в духовното състояние. Апостол Павел провъзгласи: „На онези, които с търпение в праведност търсят слава, чест и безсмъртие, Той ще даде вечен живот.“ (Римляни 2:7). Само онези, които се смиряват под мощната ръка на Бога, могат да очакват да бъдат възвишени от Него в подходящото време.